

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. O.**, zastoupené JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2010, č. j. OAM - 1 - 926/VL - 10 - ZA12 - R2 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Az 1/2011 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně, občanka Nigérijské federativní republiky, přicestovala do České republiky v listopadu roku 2007. Dne 29. 11. 2007 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 7. 12. 2007 se podrobila pohovoru k této žádosti. Na otázku, proč opustila zemi svého původu, žalobkyně uvedla, že bydlela ve vesnici se svým otcem a macechou, přičemž ji otec poslední tři roky znásilňoval a zastrašoval, především z důvodu, aby o těchto událostech s nikým nehovořila. Po třech letech se žalobkyně svěřila náčelníkovi vesnice, který situaci vyhodnotil jako ostudu a tabu a rozhodl, že otec i žalobkyně budou zabiti. V den, kdy vesničané zabili otce, žalobkyně uprchla do buše a pak do města Lagos, kde jí známá zajistila práci uklízečky v místním hotelu.

Na základě těchto skutečností vydal žalovaný dne 10. 12. 2007 rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010, (zákon o azylu). Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohla být ve své zemi vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by jí tam hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 7. 7. 2009, č. j. 61 Az 123/2007 - 24, žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že v řízení vyšlo najevo, že jedinými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly problémy žalobkyně se soukromými osobami a také snaha legalizovat si pobyt v České republice.

Žalobkyně tento rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 - 51. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud aproboval nesprávný postup žalovaného, který ve správním řízení věrohodně nevyvrátil tvrzení žalobkyně a dostatečně nezjistil situaci v zemi jejího původu. Za situace, kdy žalobkyně v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo dostatečné zjištění skutkového stavu, tedy zjištění relevantních informací a zpráv o zemi původu žalobkyně, ve správním řízení stěžejní.

V navazujícím řízení krajský soud vycházeje ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu napadené správní rozhodnutí dne 25. 5. 2010 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný provedl dne 23. 11. 2010 doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a opatřil si následující informace a zprávy o zemi původu žalobkyně: Informaci MZV ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010 - LPTP, Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2009 v Nigérii Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 11. 3. 2010, Zprávu o zemi (Nigérie) Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 5. 12. 2008 a další informace o situaci v Nigérii obsažené v databázi České tiskové kanceláře - Země světa - Nigérie. Na základě takto zjištěných skutečností a informací pak vydal dne 16. 12. 2010 rozhodnutí č. j. OAM - 1-926/VL - 10 - ZA12 - R2 - 2007, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.

Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že se žalobkyně se svými problémy neobrátila na mezinárodní nevládní organizace zabývající se právy žen, které v Nigérii působí ve velkém počtu, ani na policii, ani nevyužila jiné způsoby, jak se domácímu násilí vyhnout (neobrátila se na místní kostel, jiné náboženské zařízení či na příbuzné), přičemž ze zpráv o zemi původu vyplývá, že takový postup by v dané situaci mohl být řešením. Žalovaný rovněž ze zpráv o zemi původu dovodil, že státní orgány Nigérie předmětné jednání soukromých osob nepodporují a netolerují. Na závěr posouzení, zda žalobkyni svědčí důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na rozpory ve výpovědích žalobkyně (zda znásilňování trvalo jeden týden nebo tři roky, zda poté vyhledala pomoc u náčelníka vesnice či nikoli a zda poté, co uprchla do města Lagos, cestovala po Nigérii či nikoli). Žalovaný tak zpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně a uvedl, že vzhledem k tomu,

že žalobkyně jiné obavy nevyslovila, nelze jí sdělené informace podřadit pod důvody podle § 12 zákona o azylu.

Pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu odst. 2 tohoto citovaného ustanovení, neboť nikdy nebyla přímo napadena a po přestěhování do města Lagos již žádné problémy neměla. V případě návratu do vlasti se žalobkyně podle žalovaného může obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace, kterých je podle zpráv o zemi původu v oblasti celá řada.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž především tvrdila, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu, které si žalovaný opatřil, podle žalobkyně vyplývá, že v Nigérii neexistují žádné zákony, které by skutky vůči ženám označované jako genderové násilí kvalifikovaly jako trestný čin. Žalovaný pak tuto skutečnost nezohlednil, a tak nesprávně zjistil skutkový stav a ve svém rozhodnutí neuvedl všechny úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil.

Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Az 1/2011 - 24. Městský soud předně dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně nelze považovat za natolik věrohodná, aby bylo na jejich základě možné usoudit na existenci důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Podle městského soudu žalobkyně při pohovorech nevypovídala konzistentně, přičemž šlo o tvrzení, která jsou pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu klíčová. Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že jí při prvním pohovoru tlumočník nerozuměl, neboť otázky týkající se toho, komu a zda se žalobkyně o znásilňování svěřila a z jakého důvodu, na sebe navazují. Správní orgán těmito otázkami zjišťoval, zda žalobkyně využila ochrany v zemi původu, což je pro udělení mezinárodní ochrany podstatné.

V souvislosti s doplňkovou ochranou podle § 14a zákona o azylu městský soud na základě zpráv o zemi původu konstatoval, že se ženy v Nigérii mohou vyhnout genderovému násilí přesídlením na jiné místo v zemi nebo vyhledáním pomoci u nevládních organizací. Městský soud navíc poukázal na tvrzení žalobkyně při pohovoru, že se v souvislosti s návratem do země nemá čeho obávat, že je ráda v Evropě a do Afriky už nechce.

Rovněž proti tomuto rozhodnutí městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu o nevěrohodnosti její výpovědi. S ohledem na již delší dobu trvající řízení je pravděpodobné, že si některé skutečnosti již ne zcela vybavuje. Na některé prožité události by pak ráda zapomněla vůbec (s ohledem na její azylový příběh). Stěžovatelka je nadále přesvědčena, že žalovaný nesprávně kvalifikoval zjištěný skutkový stav a že jí svědčí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka opětovně zdůrazňuje, že v Nigérii neexistují zákony, které by genderové násilí kvalifikovaly jako trestný čin, z toho důvodu by nemělo význam ani obracet se s těmito problémy na státní orgány. Na závěr stěžovatelka uvádí, že by její problémy nevyřešilo ani přestěhování do jiné části Nigérie.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, které na

ni klade zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, napadené rozhodnutí je rozhodnutím, proti kterému lze tento mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 102 s. ř. s. podat, a stěžovatelka je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Rovněž je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Pro účely posouzení věci je na tomto místě třeba ze správního spisu shrnout tvrzení stěžovatelky z prvního a druhého, tedy doplňujícího, pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla žalovanou a městským soudem označena jako rozporná.

Pokud jde o otázku, zda stěžovatelka před odjezdem do České republiky cestovala po Nigérii, či nikoli, při prvním pohovoru stěžovatelka vypověděla, že po území Nigérie cestovala po dobu 6 měsíců s bělochem, který byl v Nigérii pracovně jako podnikatel a cestování u něj bylo běžné. Ve druhém pohovoru pak uvedla, že se v Nigérii zdržovala jen ve své vesnici a v Lagosu a že po Nigérii nikdy necestovala, protože žila ve vesnici a cestovat nebylo zvykem. Na závěr uvedla, že s oním bělochem odjela z Lagosu mimo území Nigérie ihned.

Další rozpor shledali žalovaný a městský soud ve výpovědích týkajících se doby trvání znásilňování stěžovatelky otcem. V prvním pohovoru stěžovatelka uvedla, že ji otec poprvé znásilnil před třemi roky a že ji během následujících tří let neustále znásilňoval a zastrašoval, aby o tom nikomu neřekla. V roce 2007 to pak již nevydržela a svěřila se o tom náčelníkovi vesnice. Na otázku, zda se proti tomu jakkoli bránila, uvedla, že nikoli, že jen tři roky trpěla. Z doplňujícího pohovoru pak vyplynulo, že ji otec zneužíval asi týden, než se o tom lidé z vesnice dozvěděli, a na otázku, kolikrát byla otcem zneužita, stěžovatelka odpověděla, že asi třikrát během jednoho týdne a že pak to zjistili vesničané.

Pokud jde o to, zda se se svými problémy svěřila náčelníkovi či nikoli, z prvního pohovoru vyplynulo, že ano, neboť to považovala za nejlepší řešení, myslela si, že náčelník jejího otce upozorní, aby ji přestal znásilňovat. Náčelník však reagoval tak, že nastalá situace je tabu a že je třeba zabít ji i jejího otce. V doplňujícím pohovoru pak stěžovatelka popřela, že by se na náčelníka vesnice s žádostí o pomoc obrátila, zdůraznila, že to není možné, že to v prvním pohovoru ani neřekla a že muselo dojít k omylu při tlumočení. O celé situaci se podle ní dozvěděli lidé ve vesnici; na otázku, jakým způsobem se to dozvěděli, stěžovatelka uvedla, že neví.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce jako obecného poslání správního soudnictví - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.

K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V posuzovaném případě městský soud zamítl žalobu ve vztahu k § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu s poukazem na nevěrohodnost výpovědi stěžovatelky. Městský soud uvedl, že stěžovatelka nebyla schopna upřesnit či vysvětlit nesrovnalosti a rozpory, na které ji žalovaný upozornil.

K otázce věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjadřoval již mnohokrát. Uzavřel, že se jedná o „*neuralgický bod celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek*“. Z tohoto pohledu je podle Nejvyššího správního soudu „*nezbytné přistupovat k posouzení věrohodnosti žadatele velmi uvážlivě*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010 - 229, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Azs 18/2010 - 146). Z rozsudku ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, pak vyplývá, že „*pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet*.“ Z hlediska míry rozpornosti výpovědí žadatele jej lze znevěrohodnit, pokud se jeho tvrzení, „*jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá, nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40), či pokud se jedná „*o nesrovnalosti podstatného charakteru, které vybočují z linie azylového případu, případně mu odporují*“ (rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 - 79).

Z uvedeného je zřejmé, že otázka věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, konkrétněji pak především otázka, jaká povaha a rozsah nesrovnalostí ve výpovědi žadatele jsou způsobilé jej znevěrohodnit, byla v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu již řešena.

Podle názoru zdejšího soudu však v posuzované věci zjištěný skutkový stav neumožňuje učinit si úsudek o věrohodnosti stěžovatelky. Nejvyšší správní soud připouští, že se v tvrzeních stěžovatelky vyplývajících ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dvou pohovorů k této žádosti nacházejí nesrovnalosti, pokud jde o to, zda před odjezdem do ČR stěžovatelka cestovala po Nigérii, jak dlouho její znásilňování otcem trvalo a zda se

o něm svěřila náčelníkovi vesnice. Současně je však třeba poukázat na to, že je více než pravděpodobné, že stěžovatelka neovládá dostatečně jazyk, v němž byl pohovor veden (Nejvyšší správní soud má dokonce za to, že stěžovatelka hovoří slangovou formou angličtiny, která se v Nigérii šíří mezi nevzdělaným obyvatelstvem), neboť z pohovorů je zřejmé, že po svém přicestování do Evropy neznala význam některých použitých anglických výrazů či termínů, jako například *státní orgány*, *cestovní doklady* či *vlak*. Kombinace nízké jazykové úrovně, neznalosti reálií a zcela odlišného kulturního kontextu může k takovým nesrovnalostem, jaké městský soud označil ve výpovědi stěžovatelky, vést zcela nepochybně. Pokud tedy městský soud hodlal na základě těchto rozporů vycházet z celkové nevěrohodnosti stěžovatelky a vyhnout se tak *en bloc* věcnému posouzení věci (na rozdíl od žalovaného, který naplnění důvodů podle §§ 12, 13 a 14 posoudil), bylo na něm, aby ve věci nařídil jednání, stěžovatelku sám vyslechl a zjistil další, z hlediska posouzení její věrohodnosti významné, skutečnosti. Ze soudního spisu však vyplývá, že městský soud měl v dané věci za dostačující rozhodování bez nařízení jednání a podle § 51 odst. 1 s. ř. s. pouze zaslal zástupci stěžovatelky výzvu, v níž jej informoval, že nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání, má se za to, že souhlas udělil. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky na tuto výzvu ani po uplynutí stanovené lhůty nereagoval, stěžovatelka realizace svého práva na to, aby byla slyšena u soudu, nedosáhla. Ve svém důsledku pak tento postup mohl mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud tak její kasační stížnost posoudil jako přijatelnou.

Stěžovatelka se obává především ostatních obyvatel své vesnice, kteří považovali její znásilňování vlastním otcem za tabu a usoudili, že je třeba je oba zabít. Poté, co byl zabit její otec, utekla stěžovatelka před vesničany nejdříve do buše, pak do města Lagos, kde nějakou dobu pracovala jako uklízečka v hotelu a kde potkala bělocha, který jí pomohl odcestovat z Nigérie do České republiky. Tento azylový příběh stěžovatelky, tedy spíše jeho hlavní dějovou linii, lze zobecnit tak, že stěžovatelka opustila zemi původu ze strachu z jednání soukromých osob, před nimiž uprchla na jiné místo v zemi svého původu.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že původci pronásledování i vážné újmy ve smyslu zákona o azylu mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, dostupný na www.nssoud.cz). Je tomu tak v situacích, kdy stát není schopen zajistit svým občanům před takovým jednáním soukromých osob ochranu. Za pronásledování se však nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k jeho osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má (§ 2 odst. 8 zákona o azylu). Je tedy na místě zabývat se tím, zda stěžovatelka mohla využít tzv. institutu vnitřní ochrany, tedy nalézt ochranu v důsledku přesunutí do jiné části země svého původu.

Ze zpráv o zemi původu stěžovatelky založených ve správním spise vyplývá, že problematika genderového násilí je v této zemi stále živá, avšak že zde existují a fungují ochranné struktury. Důležitou úlohu v ochraně žen před diskriminací sehrávají především nevládní organizace, jejichž pobočky jsou rozmístěny po celé zemi. Ty ženám poskytují především rady, jak se přestěhovat a vyhledat ochranu. Ze zpráv založených ve spisu ovšem není zřejmé, zda jsou takovou ochranu schopné a ochotné poskytnout i státní orgány (tedy nejen nevládní organizace). Pokud jde o vnitřní přesídlení dospělých obětí a možnost těchto žen, aby se samy živily, ty jsou podle zpráv o zemi původu stěžovatelky reálné. Přestěhování je nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů především

vzhledem k rozlehlosti Nigérie a k existenci obrovských aglomerací (srov. např. Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010 - LPTP).

Aby bylo možné konstatovat účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmou v jiné části země, je nutné, aby byly kumulativně splněny následující podmínky: (a) jiná část země musí být pro žadatele dostupná; (2) přesun do této části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

Sama stěžovatelka v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i navazujících pohovorech uváděla, že z vesnice, v níž až do roku 2007 žila, uprchla do buše a poté do Lagosu, které označila za velké město a připodobnila Praze. Tato část země jí tedy byla dostupná. V prvním pohovoru stěžovatelka uvedla, že odchodem do Lagosu své problémy bezprostředně vyřešila a že ji tam nikdo z vesnice nekontaktoval. Dalších 6 měsíců podle svých slov cestovala s mužem, kterého potkala v Lagosu, po celé zemi. V doplňujícím pohovoru pak stěžovatelka uvedla, že se v případě návratu do Nigérie nemá čeho obávat, že je ráda v Evropě a do Afriky se již nechce vrátit.

Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka ochranu před jednáním soukromých osob nalezla v nigerijském největším městě Lagos. Sama stěžovatelka připouští, že zde žádnému pronásledování vystavena nebyla (přestože se jej nadále subjektivně obávala). Poté, co stěžovatelka uprchla do města Lagos, se již nezmiňuje o tom, že by musela čelit jakýmkoli ústrkům, naopak si zde našla práci, poté i nějakou dobu cestovala po Nigérii, jak uvedla ve svém prvním pohovoru. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelka byla před opuštěním své země původu vystavena dalšímu pronásledování. Stěžovatelka tedy využila možnosti vnitřního přesídlení, kteréžto řešení se v jejím případě jeví jako účinné na základě vlastních zkušeností stěžovatelky podpořených informacemi vyplývajícími ze zpráv o zemi původu. V posuzovaném případě jsou rovněž naplněna další kritéria pro posouzení možnosti vnitřní ochrany vyplývající z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, a to, že není důvod, proč by stěžovatelce hrozilo navrácení do původní oblasti a že ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (stěžovatelka si byla schopna při odcestování do jiné části země vydělat na živobytí). Nejvyšší správní soud má tedy vzhledem k uvedenému za to, že vnitřní přesídlení bylo řešením stěžovatelčiny situace a že tedy nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti o opaku (navíc za situace, kdy toto tvrzení jinak nezdůvodnila či blíže nevysvětlila).

Z těchto důvodů nelze v případě stěžovatelky dovozovat pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 druhá věta zákona o azylu; žalovaný tak její žádost o mezinárodní ochranu správně považoval za nedůvodnou a mezinárodní ochranu jí neudělil. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než s takovým závěrem souhlasit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelce, která neměla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému, jako procesně

úspěšnému účastníku řízení, Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jednak právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil, a ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu v souvislosti s řízením o této kasační stížnosti vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu